

**Universiteit
Leiden**
The Netherlands

Uitwisseling fiscale gegevens. Effectieve rechtsbescherming voor nationale instantie. Privacy. Art. 13 jo. 8 EVRM vereist geen voorafgaande kennisgeving van deze uitwisseling.

Barkhuysen, T.; Emmerik, M.L. van

Citation

Barkhuysen, T., & Emmerik, M. L. van. (2017). Uitwisseling fiscale gegevens. Effectieve rechtsbescherming voor nationale instantie. Privacy. Art. 13 jo. 8 EVRM vereist geen voorafgaande kennisgeving van deze uitwisseling. *Ab Rechtspraak Bestuursrecht*, 2017(1), 14-15. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/62251>

Version: Publisher's Version
License: [Leiden University Non-exclusive license](#)
Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/62251>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

de beschikbaarheid van de informatie ofwel de vraag of er veel werk nodig is om de informatie te verzamelen (dit kan een rol spelen in de belangenafweging onder art. 10 lid 2 EVRM of een beperking van het recht al dan niet gerechtvaardigd is).

3. Voor de huidige praktijk onder de Wob betekent dit dat als het recht van art. 10 EVRM toepasselijk is de absolute weigeringsgronden van art. 10 Wob niet zonder meer (zonder nadere belangenafweging en motivering) mogen worden toegepast. De relatieve weigeringsgronden van art. 10 en 11 Wob zullen waar nodig verdragsconform moeten worden ingevuld. Bijzonder daarbij is dat het doel waarmee om informatie wordt gevraagd daarmee dus een expliciete rol moet gaan spelen in de belangenafweging alsmede wie de verzoeker is. De systematiek van de Wob gaat er daarentegen vanuit dat het doel van het verzoek en de persoon van de verzoeker niet relevant zijn en dat steeds in abstracto het belang van algemene openbaarheid moet worden afgewogen tegen een belang dat samenhangt met een weigeringsgrond. Tegelijk lijkt de soep hier niet heel heet gegeten te worden als het tenminste gaat om de relatieve weigeringsgronden. Het belang van openbaarheid heeft daar immers al een plaats in de wettelijk voorgeschreven belangenafweging. Toch kan ook hier wel sturing aan de orde zijn wanneer de Europese jurisprudentie zich ontwikkelt.

4. Verder is de uitspraak in zekere zin ook een steun in de rug voor de Woo, die als gezegd nu in de Eerste Kamer ligt. In lijn met de uitspraak voorziet de Woo immers in minder absolute weigeringsgronden. Verder kent de Woo in art. 5.6 de mogelijkheid van openbaarmaking van niet-openbare informatie vanwege klemmende redenen op voorwaarde dat daarmee niet een geheimhoudingsplicht wordt geschonden. In art. 5.7 krijgen journalisten en wetenschappers zelfs een bijzondere positie in die zin dat zij (onder voorwaarden) toegang kunnen krijgen tot niet openbare informatie indien dat nodig is vanwege wetenschappelijke of journalistieke doeleinden. Daarmee kan de Woo gemakkelijker voldoen aan de Straatsbursge eisen dan de huidige Wob.

5. Ten slotte is nog een interessante vraag of art. 10 EVRM ziet op een ruimer bereik dan de Wob (en wellicht zelfs de Woo) als het gaat om de vraag welke documenten kunnen worden opgevraagd. De Wob is van toepassing op bestuursorganen in de zin van de Awb en organisaties die onder de verantwoordelijk van dergelijke organen werkzaam zijn (art. 1a lid 1 juncto 3 lid 1 Wob). Dit betekent dat bepaalde organen uitgezonderd zijn van toepassing van de Wob. Denk daarbij onder meer aan de Staten-Generaal, rech-

terlijke organen, de Raad voor de Rechtspraak, de Raad van State en zijn afdelingen, de Algemene Rekenkamer en de Nationale ombudsman (zie art. 1:1 lid 2 Awb). Het overheidsbegrip onder art. 10 EVRM kent dergelijke beperkingen echter niet. Dat impliceert dat art. 10 EVRM hier een belangrijke aanvullende openbaarheidsrol zou kunnen vervullen. Ook hier geldt dat de Woo ruimhartiger is, daaronder vallen ook de Staten-Generaal en de Raad van State (zij het met uitzondering van de Afdeling bestuursrechtspraak), maar ook daar is het bereik beperkter dan dat van art. 10 EVRM. In ieder geval impliceert dit dat een verzoek om informatie niet meer zonder nadere belangenafweging en motivering kan worden geweigerd onder verwijzing naar de bepalingen waaruit volgt dat bepaalde overheidsorganisaties niet onder de Wob (of in de toekomst mogelijk de Woo) vallen (vgl. M.M. Groothuis, *Openbaarheid van overheidsinformatie*, Preadvies Vereniging voor de vergelijkende studie van het recht van België en Nederland, Den Haag 2014, p. 69-103). Tegelijk valt te verwachten dat er juist ten aanzien van dit soort organisaties vaker een rechtvaardigingsgrond aanwezig is voor een beperking van de openbaarheid. Maar een categorische weigering kan niet meer aan de orde zijn.

6. Al met al een uitspraak die de nodige stof aanreikt ter overdenking van de vraag hoe een goed systeem van openbaarheid van overheidsinformatie in te richten. Dat is wel een verademing na alle negatieve jurisprudentie en wetgeving ter bestrijding van misbruik van de Wob die de afgelopen jaren de boventoon voerden.

T. Barkhuysen en M.L. van Emmerik

AB 2017/2

EUROPEES HOF VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS

16 juni 2015, nr. 75292/10

(J. Casadevall, L. López Guerra, J. Šikuta, K. Pardalos, J. Silvis, V. Gričco, I.A. Motoc)

m.nt. T. Barkhuysen en M.L. van Emmerik

Art. 8, 13 EVRM

H&I 2015/268

ECLI:NL:XX:2015:280

Uitwisseling fiscale gegevens. Effectieve rechtsbescherming voor nationale instantie. Privacy. Art. 13 juncto 8 EVRM vereist geen voorafgaande kennisgeving van deze uitwisseling.

Klager is het in Nederland gevestigde bedrijf Othymia Investments BV. Op verzoek van de Spaanse

fiscale autoriteiten heeft de staatssecretaris van Financiën op 18 augustus 2007 en 29 november 2007 gegevens verstrekt over de betrekkingen en transacties tussen Othymia en een bedrijf en bank in Spanje. Op 14 december 2007 heeft de staatssecretaris Othymia kennisgegeven van de informatieverstreking aan de Spaanse autoriteiten. Tegen deze informatieverstreking is Othymia tevergeefs opgekomen bij de Nederlandse bestuursrechter. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft zich in hoger beroep aangesloten bij het oordeel van de rechtbank dat Othymia geen rechtens te honoreren belang heeft bij de inhoudelijke beoordeling van haar beroep.

Klager stelt dat de informatieverstreking aan de Spaanse autoriteiten buiten haar weten om een onrechtmatige inbreuk vormt op haar recht op privacy, zoals beschermd door art. 8 EVRM. Bovendien meent klager dat zij geen toegang had tot een effectief rechtsmiddel voor een nationale instantie om de informatieverstreking aan te vechten, zoals gegarandeerd door art. 13 EVRM.

Het Hof overweegt dat art. 13 EVRM niet zo kan worden gelezen dat ook tegen een geheel onaanmerkelijke klacht een effectief rechtsmiddel moet openstaan. Daarom onderzoekt het Hof ten eerste of klager een 'arguable claim' had onder art. 8 EVRM. Klager stelt dat de informatieverstreking aan de Spaanse autoriteiten in strijd was met het bilaterale verdrag tussen Nederland en Spanje ter voorkoming van dubbele belasting. Volgens het Hof hebben Spanje en Nederland zich echter gecommitteerd aan het EU-recht, waarmee de Europese Bijstandsrichtlijn prevaleert boven het bilaterale verdrag.

Het Hof onderzoekt vervolgens of de inbreuk op het recht op privacy van klager noodzakelijk was in een democratische samenleving. Onder verwijzing naar het Sabou-arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie overweegt het Hof dat een informatieverzoek op grond van de Bijstandsrichtlijn onderdeel uitmaakt van de 'onderzoeksfase', waarin de betrokken autoriteiten niet gehouden zijn de belastingplichtige van de informatieverstreking op de hoogte te stellen. Dat het in casu niet om de belastingplichtige zelf maar om een derde ging, doet hier niet aan af. Volgens het Hof vereist art. 8 EVRM geen voorafgaande kennisgeving van onderzoek naar of uitwisseling van fiscale gegevens aan alle mogelijke betrokkenen.

Het Hof concludeert tot niet-ontvankelijkheid van de klacht.

Othymia Investments BV
tegen
Nederland

The law

22. The applicant company complained that it had not had access either to a procedure capable of preventing the disclosure of tax-related information to the Spanish authorities before it took place or to effective review *ex post facto*. It relied on Article 13 in conjunction with Article 8 of the Convention. These provisions read as follows:

Article 8

"1. Everyone has the right to respect for his private and family life, his home and his correspondence.

2. There shall be no interference by a public authority with the exercise of this right except such as is in accordance with the law and is necessary in a democratic society in the interests of national security, public safety or the economic well-being of the country, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals, or for the protection of the rights and freedoms of others."

Article 13

"Everyone whose rights and freedoms as set forth in [the] Convention are violated shall have an effective remedy before a national authority notwithstanding that the violation has been committed by persons acting in an official capacity."

The Government disputed the applicant company's position.

1. Argument before the Court

23. In the Government's submission, the provision of tax information concerning the applicant company to the Spanish authorities was based on the national legislation implementing Council Directive 77/799/EEC. That Directive provided for mutual assistance in tax matters between European Union Member States with a view to securing for each Member State the correct assessment of taxes on income and capital.

24. The said Directive had been implemented in Netherlands law by the International Assistance (Levying of Taxes) Act, which – unlike the Directive itself – provided for notification to be given when information was exchanged. Prior notification was the rule, unless there were compelling reasons militating against it; for example, a suspicion of tax fraud. The applicant company, in the Government's submission, had been suspected of international tax fraud.

25. If prior notification was not given, damage to the taxpayer concerned might result from the provision to the requesting authority of inac-

curate information. In that event, a procedure for review *ex post facto* was available through which to claim compensation. In the event, the applicant company had made use of it, but had never claimed either that the information provided to the Spanish authorities was inaccurate or that it had suffered damage as a result.

26. The applicant company's starting point was that the Deputy Minister had not been entitled to provide the company's tax information to the Spanish tax authorities without prior notification. It argued that the matter was governed by Article 28 of the Convention between the Government of the Kingdom of the Netherlands and the Government of the State of Spain for the avoidance of double taxation with respect to taxes on income and on capital, which bilateral treaty in its submission took precedence over Council Directive 77/799/EEC. Article 28 of that treaty nowhere authorised the Netherlands tax authorities to make investigations, but only to exchange information which they had 'in proper order at their disposal'. The violations alleged under Article 13 flowed from the failure of the Netherlands administrative tribunal to address this issue.

27. Transfer of its tax information having taken place without prior notification, the applicant company considered in the first place that the interference with its rights under Article 8 of the Convention constituted, in and of itself, harm entitling it to a decision of the competent tribunal *ex post facto*. It was not a requirement that the harm suffered be pecuniary in nature. The decision to the contrary given by the Administrative Jurisdiction Division of the Council of State therefore constituted a restriction on access to a court, from which it followed that the remedy available was ineffective.

28. In the second place, the Deputy Minister's failure to give prior notice of his intention to provide the applicant company's tax information to the Spanish authorities and the withholding of certain documents fundamentally undermined the procedural equality of the parties in any subsequent proceedings by prejudging the outcome. The criterion 'urgent reasons' set out in section 5(5) of the International Assistance (Levying of Taxes) Act was imprecise and its use unforeseeable.

29. In the third place, the applicant company argued that the domestic administrative tribunals had failed to strike a proper balance between its fundamental rights and any interest served by the exchange of information with the Spanish authorities.

30. On 22 October 2013, after the application had been communicated to the respondent Government, the Grand Chamber of the Court of

Justice of the European Union gave its *Sabou* judgment (see paragraph 17 above). The applicant and respondent parties were invited to comment on the relevance of this judgment to the present case.

31. The Government considered that the *Sabou* judgment confirmed their position that Council Directive 77/779 did not require prior notice to be given to an interested party before information was transferred to the foreign tax authority. Nor indeed did it require *ex post facto* review. In providing for both, though subject to conditions, the International Assistance (Levying of Taxes) Act was, in this respect, supererogatory.

32. The applicant company asked the Court to distinguish the present case from *Sabou*. The *Sabou* case had concerned a taxpayer resident in the requesting State. In contrast, the applicant company was situated in the requested State, that is, the State in which the investigation was to be carried out at the request and for the benefit of the requesting State. Although the taxpayer could challenge the actions of the tax authorities in his country of residence, it was unlikely that any review was available that would cover investigations by the requested State.

2. The Court's assessment

33. The applicant company complained only about the lack of an effective remedy. It relied on Article 13 taken alone and together with Article 8.

34. Article 13 requires that where an individual considers himself to have been prejudiced by a measure allegedly in breach of the Convention, he should have a remedy before a national authority in order both to have his claim decided and, if appropriate, to obtain redress (see *Klass and Others v. Germany*, 6 September 1978, § 64, Series A no. 28). However, Article 13 cannot reasonably be interpreted so as to require a remedy in domestic law in respect of any supposed grievance under the Convention that an individual may have, no matter how unmeritorious his complaint may be: the grievance must be an arguable one in terms of the Convention (see, among many other authorities, *Boyle and Rice v. the United Kingdom*, 27 April 1988, § 52, Series A no. 131, and *Athanassoglou and Others v. Switzerland* [GC], no. 27644/95, § 58, ECHR 2000-IV; more recently, *Nada v. Switzerland* [GC], no. 10593/08, § 208, ECHR 2012; *A. v. the Netherlands* (dec.), no. 60538/13, § 61, 12 November 2013, and *Rukavina v. Croatia*, (dec.), no. 770/12, § 75, 6 January 2015).

(a) *Whether the applicant company had an 'arguable claim' under Article 8 of the Convention*

35. The Court must therefore first determine that the applicant company's substantive complaint under Article 8 was 'arguable' before it can consider whether there has been a violation of Article 13.

36. The applicant company's position is that the undertaking of an investigation by the Netherlands Tax and Customs Administration at the request of their Spanish opposite numbers, followed by the transfer of the information thus obtained to the Spanish tax authorities without its prior knowledge, constituted an unwarranted interference with its rights under Article 8.

37. The Court is prepared to accept that there has been interference with the applicant company's rights under Article 8 (see *Société Colas Est and Others v. France*, no. 37971/97, § 42, ECHR 2002-III, and *Bernh Larsen Holding AS and Others v. Norway*, no. 24117/08, § 106, 14 March 2013). Such interference will constitute a violation of that Article unless it is 'in accordance with the law', pursues one or more of the 'legitimate aims' set out in the second paragraph, and is 'necessary in a democratic society'.

38. The applicant company's essential argument, as the Court understands it, was that the transfer of its tax information to the Spanish tax authorities without its prior knowledge was not 'in accordance with the law' because the bilateral arrangement in place did not admit of the investigation by which this information was obtained.

39. The Court notes at the outset that the applicant company can derive no comfort from Article 28 of the 1971 Convention between the Government of the Kingdom of the Netherlands and the Government of the State of Spain for the avoidance of double taxation with respect to taxes on income and on capital (see paragraph 20 above). In becoming a Member State of the European Communities, Spain committed itself to the entire *acquis communautaire*, including Council Directive 77/799/EEC (see paragraphs 18 and 19 above). The parties to the pertinent international instrument, the 1985 Accession Treaty, include all States then Member States of the European Community including the Netherlands. Whether or not it be correct that Article 28 of the 1971 bilateral treaty opposes investigations by the respondent Party for the purpose of providing information to the Spanish tax authorities as the applicant company argues, the Court therefore finds, consistently with Article 30 § 3 of the Vienna Convention on the Law of Treaties, that that provision is superseded by Council Directive 77/799/EEC.

40. As is reflected in paragraph 1(1) of the International Assistance (Levying of Taxes) Act itself and sub-paragraph 3.4 of the Instruction on mutual international assistance in the levying of taxes (see paragraph 15 above), Council Directive 77/799/EEC was transposed into Netherlands domestic law by the International Assistance (Levying of Taxes) Act. That being so, the Court finds that the interference in issue has an adequate statutory basis and is thus 'in accordance with the law'.

41. The Court does not doubt that the aim of ensuring that taxes are paid is a legitimate one for the purposes of Article 8 § 2, namely the economic well-being of the country (see *Bernh Larsen Holding AS*, cited above, § 135, and *Rousk v. Sweden*, no. 27183/04, § 135, 25 July 2013). In the Court's opinion, this is so even though the taxes concerned be due to Spain, the economies of the European Union Member States forming a unified whole.

42. The final question is whether the interference in issue could properly be considered 'necessary in a democratic society'. The Court will consider it in the light of the interpretation given by the Court of Justice of the European Union to Council Directive 77/799/EEC.

43. The Court of Justice of the European Union, in its *Sabou* judgment, drew a distinction between the 'investigation' stage of tax proceedings, in which information may be obtained from the tax authorities of other European Union Member States, and the 'contentious' stage, which started when the taxpayer was sent the proposed adjustment and became entitled to what the Court of Justice of the European Union referred to as the 'rights of the defence' (*loc. cit.*, paragraph 40). A request for information under Council Directive 77/799/EEC was part of the investigation and did not require either the requesting State or the requested State to inform the taxpayer (*loc. cit.*, paragraphs 41–43).

44. While it may well be that the applicant company is not the 'taxpayer' and therefore not directly concerned by the *Sabou* judgment, that distinction cannot be decisive. For its part, the Court has accepted, in the context of 'the interests of national security' and 'public safety' and 'the prevention of crime', that investigative methods may have to be used covertly (see, among other authorities, *Klass*, cited above, § 48; *Malone v. the United Kingdom*, 2 August 1984, § 81, Series A no. 82; and *Leander v. Sweden*, 26 March 1987, § 66, Series A no. 116), even against persons who are not themselves objects of investigation or surveillance (see *Greuter v. the Netherlands* (dec.), no. 40045/98, 19 March 2002; and by implication, *Weber and Saravia v. Germany* (dec.), no.

54934/00, ECHR 2006-XI, and *Liberty and Others v. the United Kingdom*, no. 58243/00, 1 July 2008). It considers that the same applies in matters of taxation: it cannot be a requirement of Article 8 of the Convention that prior notice of lawful tax investigations or exchanges of tax-related information be given to all persons potentially implicated.

45. The Court must therefore find that the applicant company had no 'arguable claim' under Article 8.

(b) *The Court's decisions under Article 13 of the Convention*

46. It follows from the conclusion set out in paragraph 45 above that Article 13 cannot be construed in the sense that the applicant company was entitled to receive prior notice of the transfer of tax information to the Spanish authorities. To that extent, the application is accordingly incompatible *ratione materiae* with the provisions of the Convention within the meaning of Article 35 § 3 (a) and must be rejected in accordance with Article 35 § 4.

47. For the remainder, the Court notes, firstly, that the applicant company's complaints that the Administrative Jurisdiction Division restricted the possibility of awarding compensation to pecuniary damage only and had disregarded its privacy interests (paragraph 21 above, under (a) and (c)) lacks a basis in fact (see paragraph 13 above); and secondly, that the applicant company had the benefit of *ex post facto* review at two instances before administrative tribunals meeting the requirements of Article 6 of the Convention. Any remaining complaints under Article 13 are accordingly manifestly ill-founded and must be rejected in accordance with Article 35 § 3 (a) and 4 of the Convention.

For these reasons, the Court, unanimously,

Declares the application inadmissible.

Noot

1. Informatieuitwisseling tussen de EU-lidstaten is cruciaal gelet op het vrij verkeer van goederen, personen, diensten en kapitaal. Deze uitwisseling speelt op veel terreinen, maar van oudsher in het belastingsrecht, zo ook in de hier opgenomen ontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM. Daarbij kunnen grofweg twee personen worden onderscheiden, namelijk enerzijds de informatieel betrokkene en anderszijds de fiscaal betrokkene. Ook kunnen twee fasen worden onderscheiden, namelijk de 'onderzoeksfase', waarin informatie kan worden verkregen van de

fiscale autoriteiten van andere EU-lidstaten en de 'contentieuze fase', waarin de betrokken belastingplichtige een voorstel krijgt toegestuurd ter aanpassing van zijn belastingaanslag. In casu gaat het om de informatieel betrokkene waarvan zonder kennisgeving vooraf informatie met Spanje is gedeeld in de onderzoeksfase. Hij probeert vergeefs de rechtmatigheid van de uitwisseling zonder voorafgaande kennisgeving te laten toetsen. Bij de Afdeling lukt dit in navolging van de rechtbank niet omdat de loutere beoordeling daarvan geen rechtens te respecteren belang oplevert zodat niet aan het vereiste van procesbelang is voldaan (ECLI:NL:RVS:2010:BM7770). Bij het EHRM wordt naar aanleiding daarvan de stelling betrokken dat door het ontbreken van een voorafgaande kennisgeving alsmede het oordeel van de Afdeling bij de toetsing achteraf niet voldaan wordt aan het vereiste van het bieden van effectieve nationale rechtsbescherming (in de zin van art. 13 EVRM) bij vermeende schending van het recht op bescherming van het privéleven van art. 8 EVRM.

2. Het EHRM is wel bereid aan te nemen dat met de uitwisseling de rechten van betrokkene onder art. 8 EVRM in het geding zijn, maar meent dat de beperking daarvan gerechtvaardigd is. Daarbij wordt aangesloten bij de koers van het Hof van Justitie, ondanks het feit dat in de zaak voor dit Hof het een fiscaal betrokkene betrof (HvJ EU 22 oktober 2013, AB 2014/37, m.nt. Neve (*Sabou*)). Gelet op het belang van effectieve belastingcontrole accepteert het EHRM aldus het ontbreken van voorafgaande rechterlijke controle van informatieuitwisseling. Dit eveneens onder verwijzing naar zijn eigen jurisprudentie op het terrein van inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Ook het niet aannemen van procesbelang bij de toetsing achteraf kan door de beugel.

3. Gevolg hiervan is dat de rechtspositie van een informatieel betrokkene bij gegevensuitwisseling zwak te noemen is, zij het dat er wel een belangenafweging onder art. 8 EVRM moet worden gemaakt. Inderdaad kan deze zwakke positie worden gerechtvaardigd met een verwijzing naar de effectiviteit van belastingcontrole maar het wringt toch dat de rechtmatigheid van de uitwisseling nu vooraf alleen door het betrokken bestuursorgaan wordt beoordeeld (vgl. L.E.C. Neve, Internationale standaard voor inlichtingenuitwisseling en mogelijkheden tot verzet: botsende visies, *MBB* 2016/p. 294-307). Dit klemt te meer omdat ook de *ex post* toets door de strikte toetsing van het procesbelang weinig om het lijf had en op basis van een wetswijziging na afloop van de hier opgenomen zaak niet eens meer aan de orde is door het afschaffen van de kennisgevingsplicht (achteraf) (*Stb.* 2014, 566).

Voorstelbaar is dat afhankelijk van het land dat om informatie vraagt (met name als dit een niet EU-lidstaat betreft) en de concrete feiten er mogelijk toch een voorafgaande toetsing geïndiceerd is. Verder lijkt in ieder geval heroverwogen te moeten worden de afgeschafte toetsing achteraf. Immers zelfs bij onderzoek door inlichtingen- en veiligheidsdiensten wordt een ex post notificatieplicht aangenomen zodra het belang van het onderzoek dat toestaat. Dat opent in ieder geval dan een toetsing door de burgerlijke rechter (waar de bestuursrechter een strikte procesbelangbenadering voorstaat) waarvan ook een preventieve werking kan uitgaan ten behoeve van het zorgvuldig nemen van besluiten door het bestuur over gegevensuitwisseling. Ook de belastingplichtige zou gebaat kunnen zijn bij deze versterking van de rechtspositie van de informatieel betrokkene. Op deze wijze zou hij immers sterkere papieren in handen kunnen hebben als het gaat om de onderbouwing van het argument dat bewijs mogelijk op onrechtmatige wijze is verkregen. Dit mede gezien de strenge eisen die het Hof van Justitie lijkt te stellen in de zaak *WebMind Licences* (HvJ EU 17 december 2015, AB 2016/393, m.nt. Barkhuysen, Van Emmerik & Vervorst).

4. Deze beslissing is ook gepubliceerd in *EHRC* 2016/42, m.nt. Niessen. T. Barkhuysen en M.L. van Emmerik

AB 2017/3

HOGE RAAD

4 november 2016, nr. 15/03647
(Mrs. M.W.C. Feteris, C. Schaap, M.A. Fierstra, Th. Groeneveld, J. Wortel; A-G mr. R.L.H. IJzerman)
m.nt. G. Boogaard* en J. Uzman*

Art. 1 Gw; art. 228a Gemw; art. 16 Wet WOZ

V-N 2016/57.22
Belastingblad 2016/308
Belastingblad 2016/508
V-N Vandaag 2016/2345
V-N Vandaag 2016/1362
NJB 2016/2239
V-N 2016/35.17
ECLI:NL:HR:2016:2495
ECLI:NL:PHR:2016:500

De Gemeente Steenwijkerland mag voor de rioolheffing aansluiten bij de WOZ-administratie. De daaruit volgende ongelijke behandeling

* Universitair docenten Staats- en bestuursrecht, Universiteit Leiden

valt onder 'de zekere ruwheid' waarmee belastingen nu eenmaal worden geheven.

Aan de keuze van de gemeente Steenwijkerland om in de Verordening aan te sluiten bij de afbakeningsregels van de Wet WOZ, ook aan de hiervoor in 2.4.5 bedoelde bijzondere regel, ligt een praktisch motief ten grondslag, te weten het voeren van een gezamenlijke objectadministratie. Het verbod van discriminatie in art. 1 van de Grondwet gaat niet zo ver dat de gemeente verplicht is deze bijzondere regel voor recreatieterreinen naar analogie toe te passen in een geval als dat van belanghebbende, waarmee de praktische aansluiting bij de afbakeningsregels van de Wet WOZ zou worden doorbroken. Het staat de gemeente vrij om (ook) in een geval als het onderhavige toepassing te geven aan de normale regels uit de Verordening over de objectafbakening, waarvan de ruwheid, zoals hiervoor in 2.4.4 is overwogen, ook bij rioolheffing naar een vast bedrag per perceel geoorloofd is. Hieraan kan niet afdoen dat de eigendoms- en gebruikssituatie van de onroerende zaak van belanghebbende (de onderhavige loods) in een aantal opzichten kan worden vergeleken met die van een recreatieterrein als bedoeld in art. 1, letter b, onderdeel 5, van de Verordening.

Arrest gewezen op het beroep in cassatie van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Steenwijkerland (hierna: het College) tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 23 juni 2015, nr. 14/00543, op het hoger beroep van belanghebbende tegen een uitspraak van de Rechtbank Overijssel (nr. Awb 13/2409) betreffende de aan belanghebbende opgelegde aanslagen in de rioolheffing voor eigenaren voor het belastingjaar 2013.

1 Geding in cassatie

Het College heeft tegen 's Hof's uitspraak beroep in cassatie ingesteld. Het beroepschrift in cassatie is aan dit arrest gehecht (niet opgenomen; *red.*) en maakt daarvan deel uit.

Belanghebbende heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft een conclusie van repliek ingediend.

Belanghebbende heeft een conclusie van dupliek ingediend.

De Advocaat-Generaal R.L.H. IJzerman heeft op 30 mei 2016 geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep in cassatie (ECLI:NL:PHR:2016:500).

Zowel het College als belanghebbende heeft schriftelijk op de conclusie gereageerd.